

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] vo veci

- namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015,

- namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a sp. zn. 5 Tos 172/2016 a jeho uzneseniami z 22. septembra 2015 a 29. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal:

- porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 12“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015,

- porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a sp. zn. 5 Tos 172/2016 a jeho uzneseniami z 22. septembra 2015 a 29. septembra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, Expositúry Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) pod ČVS: PPZ-483/NKA-PZ-BA-2014 z 10. septembra 2014 vznesené obvinenie pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej

značky podľa § 352 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom úverového podvodu sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 222 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru pod ČVS: PPZ-807/NKA-PZ-BA-2013 zo 16. januára 2015 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 186 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. a) Trestného zákona.

4. Rozhodnutím vyšetrovateľa Policajného zboru z 21. januára 2015 boli obe trestné konania spojené na spoločné konanie, v ktorom bol sťažovateľ stíhaný väzobne.

5. Okresná prokuratúra Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) podaním zo 7. septembra 2015 pod č. k. 1 Pv 494/14/2207-160 doručeným okresnému súdu 8. septembra 2015 navrhla predĺžiť lehotu väzby sťažovateľa, ktorá mala skončiť 9. októbra 2015, o tri mesiace, t. j. do 9. januára 2016.

6. Z dôvodu rozhodovania o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby okresný súd predvolal sťažovateľa na výsluch, ktorý bol nariadený na 11. september 2015. Na tomto úkone sťažovateľ „vzniesol... žiadosť o jeho odročenie na nevyhnutne minimálny čas potrebný na oboznámenie sa... s návrhom prokurátora, nakoľko ani obvinenému a ani jeho advokátovi prokurátor nedoručil návrh na predĺženie lehoty väzby ako to vyžaduje § 72 ods. 2 Trestného poriadku, takže sa nemôže vyjadriť k dôvodom prokurátora“. Sudca okresného súdu pre prípravné konanie sťažovateľovi a jeho obhajcovi návrh okresnej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby predložil, „avšak neumožnil obvinenému a ani jeho obhajcovi sa s týmto návrhom oboznámiť“. Napokon okresný súd o návrhu okresnej prokuratúry rozhodol uznesením sp. zn. 0 Tp 101/2015 z 11. septembra 2015 tak, že podľa § 76 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) lehotu väzby sťažovateľa predĺžil do 9. januára 2016. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ a jeho obhajca ústne do zápisnice sťažnosť.

7. Vzhľadom na „postup Okresnej prokuratúry Trnava a Okresného súdu Trnava ohľadne spôsobu rozhodovania o predĺžení lehoty väzby u obvineného, tento podal písomné doplnenie sťažnosti proti uzneseniu... z... 11. 9. 2015... V sťažnosti... upozornil okrem iného na opakované porušovanie práv obhajoby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý dáva prokurátorovi povinnosť bezodkladne doručovať obvinenému a jeho advokátovi svoje návrhy a žiadosti ohľadne väzby, aby sa k nim obvinený mal možnosť vyjadriť.“. Sťažovateľ v tomto písomnom doplnení sťažnosti taktiež uviedol, že mu „bolo znemožnené predložiť svoje argumenty a dôvody... proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcich sa jej dôvodnosti“. Tým došlo k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie a práva na rovnosť strán v konaní.

8. Písomné doplnenie sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 101/2015 z 11. septembra 2015 bolo z ústavu na výkon väzby, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal, odoslané 14. septembra 2015 (pondelok) a okresnému súdu bolo doručené 17. septembra 2015.

9. Krajský súd o opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 3 Tpo 69/2015-39 z 22. septembra 2015 tak, že ho zamietol, avšak bez toho, aby mu bolo „písomné doplnenie sťažnosti“ sťažovateľa predložené. Súd druhého stupňa sa teda „pri rozhodovaní o sťažnosti... vôbec nezaoberal dôvodmi podanej sťažnosti podrobne uvedenými v písomnom doplnení sťažnosti.... Pritom sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Trnava bola podaná pre porušenie ustanovení o konaní, najmä porušenia práva na obhajobu..., ako aj práva na spravodlivý proces a rovnosť strán v konaní pred súdom...“.

10. Podľa zistenia sťažovateľa jeho písomné doplnenie sťažnosti doručené okresnému súdu 17. septembra 2015 bolo krajskému súdu zaslané až 24. septembra 2015 a doručené 28. septembra 2015, čím prvostupňový súd „zmaril... právo obhajoby podať opravný prostriedok... a... opakovane porušil zásadu rovnosti strán v konaní pred súdom, čo malo za následok tiež zmarenie práva na spravodlivé prejednanie danej veci... Týmto konaním Okresný súd Trnava zároveň porušil článok 17 ods. 2 ústavy... nakoľko k rozhodnutiu o predĺžení väzby... došlo spôsobom odporujúcim zákonu.“.

11. Sťažovateľ 25. marca 2016 podal okresnému súdu „sťažnosť – žiadosť o prešetrenie postupu pracovníka Okresného súdu Trnava, v ktorej bolo poukázané na konanie súdu v rozpore so zákonom a žiadané o prešetrenie takéhoto konania“. Na uvedené podanie okresný súd nereagoval, čo sťažovateľ považoval za opakované odopretie mu práva „dovolať sa ochrany jeho porušených práv“, preto podal „na Krajskom súde v Trnave... 12. 6. 2016 v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch sťažnosť proti postupu (nekonaniu) Okresného súdu Trnava“. Druhostupňový súd podanie sťažovateľa postúpil predsedovi okresného súdu, avšak vyjadrenie k nemu podal predseda v trestnej veci konajúceho senátu okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľa „nemal právomoc dané podanie riešiť a ani o ňom rozhodovať“. Pritom sa, podľa slov sťažovateľa, „vyhol vysvetleniu/objasneniu, ako mohlo byť uvedené súdne konanie zákonné, keď na pojednávaní boli porušené takmer všetky zákonné zásady trestného konania a tým aj práva strán“. Vyjadreniu chýba aj odôvodnenie, prečo okresný súd „doplnenie sťažnosti nepostúpil krajskému súdu na rozhodnutie hneď po jeho doručení“. Predsedovi senátu sťažovateľ vytkol aj skutočnosť, že to bol práve on, kto jeho podanie z 25. marca 2016 „nepostúpil... predsedovi súdu na prešetrenie a rozhodnutie“.

12. Podpredsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. Spr 2517/16 zo 14. júla 2016 sťažnosť podanú sťažovateľom 25. marca 2016 napokon vyhodnotila ako dôvodnú.

13. Sťažovateľ konanie okresného súdu hodnotí ako také, ktoré je v rozpore so zákonom a zákonnými zásadami trestného konania „bez možnosti oboznámiť sa s dôvodmi pokračovania výkonu väzby a tak si prípadne pripraviť protiargumenty, bez kontradiktórnosti konania, bez zásady rovnosti strán v konaní pred súdom a teda bez spravodlivého prejednávania danej veci súdom“. Bol presvedčený, že „lehota väzby, o ktorej súd v rozpore so zákonom rozhodoval, uplynula dňa 9. 10. 2015, takže nebolo a nie je možné žiadnym dodatočným rozhodnutím v súlade so zákonom tento nezákonný stav spätne odstrániť“, preto „požiadal... o prepustenie z výkonu väzby“. Žiadosť bola doručená okresnému súdu 25. augusta 2016 a jej predmetom bol práve namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 v súvislosti s rozhodovaním o návrhu okresnej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa (konkrétne

nedoručenie návrhu okresnej prokuratúry sťažovateľovi a jeho obhajcovi včas a nedoručenie písomného doplnenia sťažnosti proti rozhodnutiu z 11. septembra 2015 krajskému súdu).

14. Okresný súd uznesením č. k. 30 T 126/2015-2027 zo 7. septembra 2016 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Podľa sťažovateľa však ignoroval, že *„podpredseda okresného súdu 14. 7. 2016... po prešetrení sťažnosti podanej... 25. 3. 2016 túto vyhodnotil ako dôvodnú, čím v podstate uznal porušenie práv obhajoby podávať žiadosti a opravné prostriedky a teda poukázať na konanie súdu v rozpore so zákonom, čo malo za následok porušenie rovnosti strán v konaní pred súdom, kontradiktórnosť konania a tým aj právo na spravodlivé prejednanie svojej veci nestranným a nezaujatým súdom...“*. Tým bolo *„obhajobe Okresným súdom Trnava opakovane zabránené uplatniť svoje práva chránené zákonom a garantované Ústavou SR“*.

15. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. septembra 2016 krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 172/2016-2058 z 29. septembra 2016 zamietol. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd v tomto konaní a rozhodnutí ignoroval skutočnosť, *„že v konaní sp. zn. 0 Tp/101/2015 bolo rozhodnuté o predĺžení väzby spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom a Ústavou SR, preto aj takto vydané rozhodnutie nie je v súlade so zákonom. Navyiac sa krajský súd ani v jednom... uznesení o väzbe nezaoberal a ani nevyjadroval k okolnostiam, za ktorých bolo predmetné uznesenie dňa 11. 9. 2015 vydané...“*.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Trnava dňa 11. 9. 2015 sp. zn.: 0 Tp/101/2015 svojim konaním – neumožnením obhajobe oboznámiť sa s obsahom návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa, resp. nedoručením tohto návrhu a neodročením tohto súdneho pojednávania, neodoslaním riadneho opravného prostriedku obhajoby a zatajením, resp. neodstúpením sťažnosti o prešetrenie zadržania riadneho opravného prostriedku na prešetrenie predsedovi súdu, porušil právo sťažovateľa na vyjadrenie sa k dôvodom jeho ponechania vo väzbe podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na čas a možnosť na prípravu

obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na rovnosť účastníkov konania pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo byť pozbavená osobnej slobody spôsobom, ktorý ustanovuje zákon podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo domáhať sa svojho práva na súde alebo inom orgáne podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 14, čl. 17 a protokol č. 12 – čl. 1 ods. 2, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd Trnava dňa 22. 9. 2015, sp. zn.: 3 Tpo/69/2015-39 a dňa 29. 9. 2016, sp. zn.: 5 Tos/172/2016-2058 svojim konaním – nezaobraním sa dôvodmi podanej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Trnava, porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na rovnosť účastníkov konania pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, právo na účinný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo sťažovateľa na pozbavenie osobnej slobody spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 46 ods. 2, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 14, čl. 17, protokol č. 12 – čl. 1 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. “

17. Zároveň sťažovateľ požiadal o priznanie mu finančného zadost'učinenia v sume 5 000 €.

II.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015, namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a sp. zn. 5 Tos 172/2016 a jeho uzneseniami z 22. septembra 2015 a 29. septembra 2016.

25. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon.

26. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

27. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

28. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

29. Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

30. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

31. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

32. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

33. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

34. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť

takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

35. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

36. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

37. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

38. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

39. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

40. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:...

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

41. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

42. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;...

43. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

44. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

45. Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

46. Podľa čl. 1 ods. 1 protokolu č. 12 k dohovorom užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické a iné presvedčenie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rodové alebo postavenie.

47. Podľa čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k dohovorom nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

K namietanému porušeniu článkov ústavy, namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom a protokolom č. 12 k dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a jeho uznesením z 22. septembra 2015

48. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

49. V posudzovanej veci ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažovateľ sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. februára 2016 už v minulosti okrem iného namietal aj porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a jeho uznesením z 22. septembra 2015, a to práve v súvislosti s nedoručením návrhu okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 494/14/2207-160 zo 7. septembra 2015 na predĺženie väzby sťažovateľovi a jeho obhajcovi v dostatočnom časovom predstihu tak, aby sa s ním mohli oboznámiť a reagovať na argumenty v ňom uvedené, čo viedlo k žiadosti sťažovateľa o odročenie procesného úkonu – jeho výsluchu – nariadeného okresným súdom na 11. september 2015, avšak tejto žiadosti súd prvého stupňa nevyhovel, ako aj v súvislosti s tým, že okresný súd včas nepredložil písomné doplnenie sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu z 11. septembra 2015, ktorým bola predĺžená lehota trvania väzby sťažovateľa krajskému súdu, preto súd druhého stupňa o opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol bez toho, aby sa s týmto podaním oboznámil, keďže sa nenachádzalo v predloženom spise.

50. O tejto skoršej sťažnosti sťažovateľa (doručenej 1. februára 2016) ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 268/2016-16 z 20. apríla 2016 tak, že ju v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

51. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorenosť je rozhodnutím, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, pričom oneskorenosť nie je podmienkou konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný.

52. Z tohto dôvodu ústavný súd s prihliadnutím na citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti prekrývajúcej sa so skôr podanou sťažnosťou, o ktorej už bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 268/2016-16 z 20. apríla 2016, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

53. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom, ktoré neboli predmetom konania pred ústavným súdom o skoršej sťažnosti sťažovateľa (doručenej 1. februára 2016) a sú uvedené v tejto sťažnosti (doručenej 13. decembra 2016), t. j. porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 2 ústavy, práv zaručených čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru, ako aj namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a jeho uznesením z 11. septembra 2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a jeho uznesením z 22. septembra 2015 ústavný súd uvádza, že ak už o predošlej sťažnosti rozhodol tak, že bola podaná oneskorene, potom o to viac je takou aktuálna sťažnosť.

54. Ústavný súd len pripomína, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti

po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

55. Presvedčenie sťažovateľa, ktorý zachovanie lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v podstate odvodzoval od dátumu 11. október 2016, keď mu bolo doručené druhostupňové rozhodnutie o jeho opakovanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu č. k. 5 Tos 172/2016-2058 z 29. septembra 2016, nemožno akceptovať. Konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 5 Tos 172/2016 vo vzťahu ku konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a v ňom vydanému uzneseníu z 11. septembra 2015 a ku konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a jeho uzneseníu z 22. septembra 2015 nebolo riadnym opravným ani mimoriadnym opravným konaním, preto v ňom ani nemohlo dôjsť k prípadnej revízii záverov skorších napadnutých rozhodnutí. Ak bol sťažovateľ presvedčený, že všeobecné súdy svojím postupom v konaniach vedených pod sp. zn. 0 Tp 101/2015 a sp. zn. 3 Tpo 69/2015 a rozhodnutiami z 11. a 22. septembra 2015 porušili jeho základné práva, mal a mohol sa sťažnosťou pre porušenie základných práv alebo slobôd obrátiť na ústavný súd v lehote zodpovedajúcej tejto skutočnosti, keďže už nemal k dispozícii žiaden reálne účinný právny prostriedok nápravy vo vzťahu k označeným rozhodnutiam a im predchádzajúcim postupom všeobecných súdov. Napokon ani sám sťažovateľ neuviedol nijakú dôležitú okolnosť, ktorá by svedčila v prospech opodstatnenosti vyčkávania s podaním sťažnosti ústavnému súdu proti označeným postupom a rozhodnutiam (zo septembra 2015) konajúcich všeobecných súdov.

56. Rozhodne nie je možné pripustiť, aby podanie opakovanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu mohlo mať a malo za následok zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k skorším rozhodnutiam (sp. zn. 0 Tp 101/2015 z 11. septembra 2015 a č. k. 3 Tpo 69/2015-39 z 22. septembra 2015), na ktoré však následné konanie a rozhodnutie (č. k. 5 Tos 172/2016-2058 z 29. septembra 2016) nemohlo mať z hľadiska novej ochrany základných práv žiaden vecný dopad.

57. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

58. Ako oneskorene podanú ústavný súd vyhodnotil aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal postup okresného súdu po skončení konania o predĺžení lehoty trvania jeho väzby na základe návrhu okresnej prokuratúry, a to v súvislosti s podaním sťažovateľa z 25. marca 2016 označeným ako „*žiadosť o prešetrenie postupu pracovníka Okresného súdu Trnava*“, ktorým žiadal „*o prešetrenie zadržania riadneho opravného prostriedku*“.

59. Na uvedené podanie odpovedal okresný súd prípisom zo 4. júla 2016, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 30 T 126/2015 (po podaní obžaloby), v ktorom okrem iného uviedol, že na podanie z 25. marca 2016 predseda v trestnej veci konajúceho senátu reagoval už na hlavnom pojednávaní 8. júna 2016. Následne bola žiadosť z 25. marca 2016 (aj na základe prípisu krajského súdu sp. zn. Spr 349/16 z 30. júna 2016) predmetom konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 2517/16, o výsledku ktorého bol sťažovateľ upovedomený prípisom zo 14. júla 2016. Opätovne sa k podaniu sťažovateľa z 25. marca 2016 vyjadril predseda konajúceho senátu v prípise z 12. augusta 2016 pod sp. zn. 30 T 126/2015.

60. Konečný výsledok sťažnosťou podanou ústavnému súdu napadnutého konania o jeho žiadosti z 25. marca 2016 bol teda sťažovateľovi známy už v auguste 2016, pritom z prípisov okresného súdu nebolo možné očakávať do budúcnosti prípadný iný verdikt v tejto veci (napr. na základe ďalších podaní sťažovateľa). Z uvedeného vyplýva, že podanie sťažnosti ústavnému súdu v tejto veci v decembri 2016 bolo jednoznačne podaním oneskoreným, t. j. po uplynutí zákonom (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) ustanovenej lehoty dvoch mesiacov.

61. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu článkov ústavy, namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom a protokolom č. 12 k dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 172/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

62. Ústavný súd poznamenáva, že predmetom konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5 Tpo 172/2016 a uznesenia z 29. septembra 2016 bolo rozhodovanie a rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa, a to konkrétne o ďalšom ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

63. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 51/09) poukazuje na to, že čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru obsahujú nielen jej základné hmotné, ale aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu, t. j. vrátane práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Wilde et. Al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, § 76) a čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 155/09).

64. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorého podstata je takisto vyjadrená/obsiahnutá v „zákonnosti“ rozhodovania a rozhodnutia o osobnej slobode zakotvenej v čl. 17 ústavy.

65. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy, už zo samotného jeho znenia vyplýva, že v trestnom konaní pri rozhodovaní o osobnej slobode k jeho porušeniu dôjsť nemôže. Nejde tu totiž o rozhodnutie orgánu verejnej správy tak, ako to pre svoju aplikáciu vyžaduje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy.

66. Rovnako na vec vymedzenú touto časťou sťažnosti (namietaný postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 172/2016 a jeho uznesenie z 29. septembra 2016) nemožno použiť ani ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý poskytuje ochranu fyzickým osobám pri konaní a rozhodovaní o ich (prvotnom) vzatí do väzby, a nie pri rozhodovaní o predĺžení či ponechaní vo väzbe, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ktoré však vo vzťahu k označenému postupu a rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ nenamietal (pozri petit sťažnosti).

67. Keďže aplikácia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru je v danej veci sťažovateľa vylúčená (pre absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a uznesením krajského súdu a označenými právami), neprichádzalo do úvahy iné, iba sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

68. Z uvedeného dôvodu ústavný súd preskúmaval túto časť sťažnosti sťažovateľa v rozsahu namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

69. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, IV. ÚS 51/09). Porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe preto spravidla zakladá tak porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

70. V zmysle judikatúry ústavného súdu pod zákonom ustanoveným spôsobom pozbavenia osobnej slobody (čl. 17 ods. 2 ústavy) treba rozumieť taký postup a rozhodnutia súdov, ktoré rešpektujú ustanovenia Trestného poriadku. Z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Ústava sama teda neustanovuje ani dôvody väzby, ani čas, na ktorý možno vziať do väzby, ale odkazuje v tomto smere na zákonnú úpravu. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým

v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Jej nerešpektovanie je zároveň nerešpektovaním ústavy, a tým i porušením ňou zaručeného práva na osobnú slobodu (obdobne napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 48/00, II. ÚS 315/06).

71. Z hľadiska námietky sťažovateľa v sťažnosti podanej ústavnému súdu bolo preto podstatné posúdenie, či postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 172/2016 a jeho uznesenie z 29. septembra 2016 zodpovedá ústavne konformnému výkladu a aplikácii na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákonného predpisu (Trestného poriadku).

72. O ústavne nekonformný výklad a aplikáciu všeobecne záväzného právneho predpisu ide vtedy, ak by sa orgán verejnej moci (vrátane všeobecného súdu) pri výklade a aplikácii jednotlivých ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu natoľko odchyľil od ich znenia a zmyslu, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (obdobne napr. I. ÚS 382/06).

73. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 5 Tos 172/2016-2058 z 29. septembra 2016, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 30 T 126/2015-2027 zo 7. septembra 2016 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, okrem iného uviedol:

„... dôvody sťažnosti proti napadnutému uzneseniu sa prekrývajú s dôvodmi žiadosti obžalovaného na prepustenie z väzby na slobodu. V stručnosti možno konštatovať, že dôvody, pre ktoré žiadal obžalovaný prepustiť z väzby na slobodu spočívajú v nesprávnom, respektíve nezákonnom postupe Okresného súdu Trnava pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie väzby v konaní vedenom pod spisovou značkou 0 Tp/101/2015.

V prvom rade je potrebné uviesť, že väzba obžalovaného po skončení prípravného konania, bola opakovane predmetom rozhodovania tak Okresného súdu Trnava ako i Krajského súdu v Trnave. Po podaní obžaloby Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 29. 10. 2015, č. k. 30 T/126/2015-1648, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave

zo dňa 10. 11. 2015 č. k. 3 Tos/217/2015-1664 rozhodol podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku o ponechaní obvineného vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku... Rovnakému prieskumu zákonnosti bola väzba obžalovaného podrobená v rámci konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorá bola doručená Okresnému súdu Trnava dňa 31. 3. 2016. Túto žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 11. 4. 2016, č. k. 30 T/126/2015-1820, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 3. 5. 2016 č. k. 3 Tos/52/2016-1860 zamietol ako nedôvodnú.

Z uvedeného vyplýva, že po skončení konania, vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 0 Tp/101/2015, v ktorom bola predĺžená väzba obvineného, bola otázka trvania väzby obvineného podrobená opätovnému súdnemu prieskumu pri rozhodovaní o väzbe obvineného po podaní obžaloby. Okresný súd Trnava, ako i tunajší súd nevzhliadol žiadne dôvody na prepustenie obvineného z väzby.

Skutočnosti, ktoré uvádza a obžalovaný v aktuálnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, boli teda tunajšiemu súdu známe už v čase rozhodovania o sťažnosti obvineného v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Tos/217/2015 a 3 Tos/52/2016-1860. Tunajší súd v rámci tohto rozhodovania nevyhodnotil situáciu, ktorú opisuje obžalovaný vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu tak, že by táto mala mať za následok prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu. Za tejto situácie je neprípustné, aby okresný súd, v rámci rozhodovania o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, revidoval svoje predchádzajúce rozhodnutie o väzbe a v konečnom dôsledku i rozhodnutie nadriadeného súdu.

Už len táto skutočnosť sama o sebe má za následok, že okresný súd musel žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietnuť ako nedôvodnú, pokiaľ nezistil iné skutočnosti (okrem tých, ktoré v žiadosti uvádzal obžalovaný), ktoré by odôvodňovali zmenu rozhodnutia o väzbe. Napriek tomu prvostupňový súd rozsiahlo a vecne správne poukázal na priebeh konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 0 Tp/101/2015 a rovnako správne vyhodnotil svoj vlastný postup, ako i postup sťažnostného súdu v tomto konaní. Sťažnostný súd tak opakuje, že postup prvostupňového súdu, ako i sťažnostného súdu v rámci konania o predĺženie väzby obvineného v prípravnom konaní bol v súlade so zákonom a nedošlo k žiadnemu zásadnému porušeniu práva

obžalovaného (vtedy obvineného) na obhajobu. Bez potreby opakovania tunajší súd poukazuje na podrobné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého uznesenia.“

74. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajský súd sa podstatou námietok sťažovateľa proti jeho ponechaniu vo väzbe dostatočne zaoberal a jasne uviedol, prečo nebolo možné jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vyhovieť. Zdôraznil, že sťažovateľom uplatnené námietky nemôžu predstavovať relevantné dôvody na rozhodnutie o jeho prepustení z väzby na slobodu, a čo je z hľadiska požadovanej ochrany základných práv podstatným, uviedol aj, prečo to je tak. Vysvetlil, že okresnému súdu, ktorý rozhodoval o žiadosti sťažovateľa v prvom stupni, neprináležalo posudzovať skôr vydané rozhodnutia o osobnej slobode sťažovateľa a rozhodnúť o nich. S týmto názorom ústavný súd v plnej miere súhlasí, keďže, ako už bolo uvedené a poukázal na to aj krajský súd v napadnutom uznesení č. k. 5 Tos 172/2016-2058 z 29. septembra 2016, *„je neprípustné, aby okresný súd, v rámci rozhodovania o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku revidoval svoje predchádzajúce rozhodnutie o väzbe a v konečnom dôsledku i rozhodnutie nadriadeného súdu“*.

75. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu teda nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o relevantnú právnu úpravu korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

76. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

77. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd uvádza, že ustanovenia čl. 12 ústavy kvalifikuje stabilizovaná

judikatúra ústavného súdu ako všeobecné kritériá ochrany základných práv a slobôd, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavnú direktívu adresovanú predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia je možná iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave, ktorá však v prerokúvanom prípade absentuje, čo zároveň odôvodňuje záver o nemožnosti porušenia citovaného ustanovenia ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

78. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 14 dohovoru, z argumentácie uvádzanej sťažovateľom nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v tomto článku zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval krajský súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd rovnako konštatuje, že napadnutým uznesením krajský súd nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru.

79. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

80. Tento záver platí aj vo vzťahu k námietke porušenia čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru.

81. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti (namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03).

82. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že z tohto ustanovenia vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05). Keďže ústavný súd nevyslovil, že by druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené niektoré z dohovorom chránených práv sťažovateľa, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 13 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

83. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy ústavný súd poznamenáva, že obsahom týchto článkov nie je úprava konkrétnych základných práv alebo slobôd, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno domáhať. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo, preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

84. Napokon sťažovateľ v súvislosti s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 172/2016 a jeho uznesením z 29. septembra 2016 namieta aj porušenie čl. 17 dohovoru. V odôvodnení sťažnosti však neuviedol, v čom malo porušenie uvedeného článku spočívať, a nepredostrel žiadne argumenty, ktoré by mali porušenie toho ustanovenia odôvodňovať. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá, nekorešponduje navrhovanému petitu. V podstate sťažovateľ v sťažnosti porušenie čl. 17 dohovoru len konštatuje, preto sa ústavný súd sťažnosťou v tejto časti nezaoberal a samotné tvrdenie sťažovateľa o porušení uvedených práv považoval za súčasť jeho argumentácie. Navyše, ústavný súd poznamenáva, že obsah čl. 17 dohovoru (interpretačné pravidlá dohovoru) s prerokúvaným prípadom ani nijako vecne nesúvisí. Aj

v tejto časti ústavný súd omietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

85. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

86. Pre úplnosť ústavný súd považuje za potrebné dodať, že sťažovateľ síce uvádza, že je právne zastúpený advokátom [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], avšak bez toho, aby ústavnému súdu predložil zákonným náležitostiam zodpovedajúcu plnú moc svedčiacu o tejto skutočnosti. Nebolo preto možné považovať sťažovateľa za právne zastúpeného, avšak ústavný k odstráneniu tohto nedostatku nepristúpil z dôvodu, že ani prípadné zastúpenie sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom by nemohlo priniesť v danej veci iný ako ústavným súdom prijatý záver o potrebe odmietnutia aktuálnej sťažnosti.

87. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017